

Ігор БРИНДАК

Іноді бувають випадки, коли священики окремим людям відмовляють у церковному похороні. Чи не є це порушенням любові до ближнього і Євангельських слів: «Не судіть і не будете суджені» (Мт. 7, 1)? На початок хочеться відзначити, що сам по собі церковний похорон ще не є запорукою спасіння. Ось що з цього приводу пише Євангеліє: «Помер також і багатий і його поховали. В аді терплячи тяжкі муки...» (Лк., 16, 22-23).

Правда, хтось зауважить, що цього багача ховали ще по старозавітніх обрядах. Це так, але тоді вони були відповідниками сучасного церковного похорону. Згідно цих обрядів ховали також і Ісуса (Пор. Йо. 19, 40). В цей же час було багато християнських мучеників, які згинули по концтаборах і засланнях, церковного похорону над ними не здійснювалося, а про деяких і дотепер невідомо, де вони поховані, проте Церква багатьох із цих осіб прославила як святих чи блаженних.

Але повернімося до запитання. Церква уділяє похорон особам, які за життя були членами церкви. Уявімо собі ситуацію: чоловік все життя відвідував православний храм, але коли упокоївся, його прийшов хоронити католицький священик. А якщо священик піде ховати індуїста чи мусульманина? Та, мабуть, самі родичі покійних у більшості випадків будуть проти. І це цілком зрозуміло. Якщо хтось за життя ототожнював себе з якоюсь окремо взятою релігією, то чому його в останню путь мають супроводити служителі іншої релігії? Все сказане вище може стосуватися і тих осіб, які могли мати церковне хрещення, і, можливо, колись раніше до церкви ходили, але пізніше словами чи ділами дали зрозуміти, що вони себе з церквою не ідентифікують. І цього свого становища не змінили до кінця життя. В такому випадку вони також можуть бути позбавлені церковного похорону. Тому що це повага до їхнього вільного вибору.

Однак, слід мати на увазі, що відмова церковного похорону не є ніяким вердиктом стосовно посмертної долі людини. Відомо, що іноді Церква публічно оголошує імена окремих осіб, які є в небі (тобто святих). Але ще про нікого публічно не сказала, що ця особа є в пеклі. І не тому, що пекло є порожнім, як хтось помилково думає, а тому, що для нас закрыта інформація про осіб, які там перебувають. Правда, були деякі святі, яким Бог у чудесний спосіб давав можливість дізнатися, що деякі люди є в місці вічних мук. Про один з таких випадків була мова на сторінках нашого часопису. (Див. «До кого зі святих слід молитися, щоб подолати корупцію»// З любов'ю у світ, № 12, 2015). Але, по-перше, це

траплялося в історії дуже рідко, по-друге, якщо і траплялося, то дані подвижники дізнавалися про чиюсь посмертну долю не через якісь зовнішні фактори, а тому, що це їм Бог у надприродний спосіб відкрив.

Навіть якщо якась особа і не була по християнськи похована, все одно за неї можна молитися, як приватно, так і подаючи пожертви на заупокійні богослужіння.

Ігор БРИНДАК. Причини відмови у церковному похороні // "З любов'ю у світ" № 1 2018